

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นเอกชนยื่นฟ้องอธิบดีกรมที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสืบทอดกรรมสิทธิ์ในชุมชนริมคลองไผ่สิงโตซึ่งเป็นที่ดินสาธารณะ แต่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่าที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๔๑๑ เป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง กรุงเทพใต้ขับไล่ประชาชนผู้พักอาศัยในชุมชน ซึ่งประชาชนกลุ่มดังกล่าวเห็นว่าที่ดินแปลงพิพาทได้ออกโฉนดทับทางสาธารณประโยชน์และคลองสาธารณประโยชน์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ดำเนินการใด ๆ ขอให้ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ในการรังวัดออกโฉนดที่ดินพิพาท ผู้ปกครองท้องที่ และเจ้าของที่ดินข้างเคียงได้รับรองแนวเขตโดยไม่มีการคัดค้านการรังวัดว่าถูกต้อง สาธารณประโยชน์หรือทางสาธารณประโยชน์ การออกโฉนดที่ดินชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีเหตุให้เพิกถอน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ที่ดินตามโฉนดพิพาทเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เจ้าพนักงานที่ดินได้ออกโฉนดให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยชอบด้วยกฎหมาย มิได้ทับที่สาธารณประโยชน์ เห็นว่า แม้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องมาจากการออกโฉนดที่ดินพิพาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือเป็นที่สาธารณประโยชน์เป็นสำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไปได้ จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม